

Muistelmia seuran 40 -vuotiselta ajalta

Meitä seuran perustajajäseniä on enää elossa kolmen kopla: Olavi Hamari, Sulo Koskela ja muistelija.

Metsästys oli silloin ns. villiä mistään metsästysmaitten rajoista piittaamatonta. Perustettuumme seuran, tämän saimme kokea. Seuraan kuulumattomat esittivät, jopa pilkkasivatkin, kun näkivät Kalajaskasta, mitkä alueet olimme vuokranneet seuralle. Eivät oikein ymmärtäneet maanomistajan omistusoikeuksia myöskin riistaan maillaan. Usein jouduimme turvautumaan Kalajaskaan.

Alkuhankaluuksista huolimatta seura laajeni Marjamaahan 1950, Raudaskylään ja Löytylle. Samalla metsästysmaat ja luonnollisesti myöskin jäsenmäärä lisääntyi. Ehtona oli uudelle jäsenelle vuokrata metsästysmaita. Silloinen käsitys oli meillä, että vain metsät vuokrattiin, nykyisin koko pinta-ala. Mitenkä olisi nyt peltohirvien pyyntiaikana! Kosti Koskela oli alkuun seuran puheenjohtajana ja sihteerinä Olavi Hamari. Myöhemmin Olavista tehtiin puheenjohtaja ja Sulo Koskelasta sihteeri. Puheenjohtajina toimivat Olavi Hamarin jälkeen Eino Visuri, Ahti Marjakangas, Frans Koskela, Aarne Jantunen, Veikko Nikula, Martti Päivärinta ja nykyisin Reijo Kariniemi. Sihteerit: Olavi Hamari, Sulo Koskela, Ilmari Hamari, Jorma Mattila, Niilo Nevasaari. Sihteeriksi jouduin Sulo Koskelan siirryttyä opiskelemaan Helsinkiin. Näihin aikoihin perustivat Ojakylän seuran. Heidän silloinen sihteeri kävi epävirallisesti esittämässä seurojen yhdistämistä. Ajatus ei saanut puoleltamme kannatusta. Seuraamme ei vielä oltu merkitty yhdistysrekisteriin ja tehtävä jäi minun tehtäväksi. Aikanaan sitten palasivat rekisteripaperit ja nyt sai merkitä seuran nimen perään r.y.

Koirakuri oli hyvin löysää ja olimme riistanhoitoyhdistyksen kanssa yhteistoiminnassa sen parantamiseksi kiinnipitoaikana. Eräskin nartun omistaja kertoi uskollisesta sulhasesta. Kun keväällä eräänä yönä oli satanut lunta, niin sulhanen istui aamun valjettua pihalla uskollisesti päälaki valkoisena kuin olisi ollut valkea kahvilautanen baskerina.. Frans Koskela edusti seuraamme riistanhoitoyhdistyksen kokouksissa. Ensimmäinen hirvilupa anottiin 1953. Porukkaan syksyllä ilmoittautui 10 seuran jäsentä, joista osa luopui jo ennen pyynnin alkua. Meitä alkuperäisiä on ollut vain kolme ja Nygårdin Heino on ollut "virkavapaalla" parina syksynä ja nyt ensimmäisen "virkavapaan" pitää "Nestori". Ahti vain jaksaa ja jatkaa. Meni kaksi vuotta tyhjän pyynnissä ennen kuin saatiin ensimmäinen hirvi ja myöskin sakkoa. Se sakko oli vähän kyseenalainen. Kateushan teettää kaikenlaista. Maksoimme porukalla ampujan saaman sakon, emmekä asiaa riitauttaneet. Emännille tuli kiire paistaa jäljellä olevat lihat. Olimmehan vielä niin

“vihreitä” tietämään mitä laki ja oikeus on tällaisessa tapauksessa, mitä viranomaiset tekevät. Takavarikoivatko lihat. Sanansaattaja kehotti paistamaan.

Välillä oli parempiakin vuosia, ettei lupamaksut käyttämättä jääneet valtion hyväksi. Sitten tapahtui eduskunnassa “työtapaturma” ja lupamaksut nousivat heti rutkasti. Lupamaksut kuuluvat leimaverolain alaisuuteen ja siinä sitä asetuksella nostettiin kaatolupienkin hintaa. Mutta metsästäjäjärjestöt saivat aikaan sen, että käyttämättä jääneet lupamaksut palautetaan seuraavana vuonna.

Lepikon isännältä saimme luvan kunnostaa Kauhalan vanhaa kämpppää. Vanha suoravetoinen nurkkatakka purettiin ja niistä tiilistä muurattiin nitsi ja peltitynnöristä jonkinlainen kannellinen hella. Huonouttaan se purettiin myöhemmin ja muurari Niilo teki uuden hellan., joka on vieläkin. Tulkoon mainittua, että kattohuovan kustansi edesmennyt Pääkön Simo. Työt on aina tehty talkoilla. Onhan seuran jäsenissä kaiken alan ammattilaista.

Junnonperän erämiehet halusivat liittyä jäseniksi seuraamme. Mutta ajatus ei saanut jäsenistämme kannatusta, koska he asuivat Nivalan puolella. Neuvojemme mukaan perustivat oman seuran. Heistä tuli rajanaapureita, eikä ole ollut mitään “rajakinoja”, vaan hirviporukka halusi tulla alkuun yhteispyyntiin, kun meillä oli jo pitempiaikainen kokemus. Samoin hyvä sopu on ollut Jyränkiläisiin ja hyvänä seurojen rajana varsinkin hirvenmetsästyksessä on Pirttioja-Malkasaari metsäautotie.

Länsiraja oli sitä vastoin kuin tilkkutäkki. Tilanne selkiintyi paljon, kun kennelseura luopui vuokraamistaan maista vuokrasopimuksilla niille seuroille, joitten maitten sisällä ovat tai rajoittuvat. Ehtona oli, että he saavat järjestää kilpailua syksyisin. Hyvin on sovittu hirvenpyyntiaikanakin metsiin. Onhan seuran jäseniäkin kenneltoiminnassa.

Osa erämiehistä harrastaa myöskin kalastusta. Metsästysalueellamme on muutama muutaman hehtaarin käsittävä metsälampi. Suurin ja syvävetisin on Huhmarlampi. Siellä on alkuperäistä hauki-, ahven- ja särkikantaa. Soinin kanssa tuli ajatus, että eikö voitaisi Lampinjärveen istuttaa lisää haukia, koska siinä on petokalalle ravintoa runsaasti, pientä ahventa ja särkeä.

Saimme muitakin asiaan innostumaan ja keräsimme alkupotin, jolla sitten saimme 50 000 kpl kuusenhavun mittaisia hauenpoikasia. Lähin kalanviljelyslaitos oli siihen aikaan Simunan laitos Laukaassa. Lauantaina kesäkuun 11.pnä saimme mennä niitä hakemaan Soinin autolla. Vuosi oli 1966. Jo aikaisemmin veimme Törmäjärvestä ruutanoita Kauhalampeen. Törmäjärveen veivät Löytynperäset yhden pussin hevosella. Olihan ne käsiteltävä varovasti ne muovipussit, joissa hauenpoikaset olivat

suljettuna hapetettuun veteen. Loput neljä pussia sitten vietiin samoin hevosella Lampinjärveen.

Tästä sai alkunsa Koskelan kalakerho omana erillisenä toimintamuotona erillään metsästysseurasta. Kesäisin pidettiin ongintakilpailuja ja kevättalvella pilkkikilpailuja. Luovutin kerhon sihteerin tehtävät Haapaniemen Kalervolle. Uudet miehet jatkoivat istutuksia lisää ja vielä kerran jouduin tehtävään, joka ei ollut helppo. Hakivat silloin vielä toiminnassa lisää istukkaita. Perikurusta piti minun kantaa istukkaita vedestä kätten päällä. Välillä piti pussia pitää raikkaassa suovesikolossa, ettei kesäkuumalla liikaa lämpene. Samalla sai itsekin viilentää hikeään. Onneksi vielä jalka nousi, ettei pökännyt kantaihin ja kiviin. Olipa helpotus, kun sain pussissa olevia totutella lammen vedenlämpöön ennen vapaaksi päästämistä kahteen eri paikkaan. Ovat kai istuttaneet järvisiikaa. (Huhtasen Väinö tietää nykyvaiheet).

Kalakerho on vaalinut entisiä perinteitä ja ongintakilpailut ovat saaneet suosion erilaisine ikäsarjoineen. Tulkoon mainittua, että palkinnot kerjäsimme eri liikkeistä. Samalla saimme maisteri Viljolta tietää Lampinjärven syvimmän kohdan, joka on 7m, jonka hän oli katiskoillaan luodannut.

Kokoukset pidettiin jonkun jäsenen yksityisasunnossa, kunnes Sorviston koulu vapautui harrastuskäyttöön. Se on sopiva paikka jo sijainniltaan. Suurin piirtein seuran alueen keskipisteessä aivan valtatie läheisyydessä. On tilaa vaikka isommallekin kokoukselle. Useasti vuodessa siellä on kokoonnuttu. Seuran viralliset kokoukset on pidetty sekä kalakerhokokoukset. Samoin hirviporukka on pitänyt vuosittain useampiakin kokouksiaan.

Valistustyötä on tehty aina samalla kokouksissa. Turhat ampumiset puihin ja pullojen heittelemine pelloilla kuin viljapeltojen porkkaaminen sorsastuksen aikana. Painerehun tekijät ovat joutuneet kippaamaan kaatopaikoille, kun pullo on särkynyt rehun sekaan. Usein näin on käynyt valtatie varressa ja ehkä pullo on heitetty ohiajavasta autosta.

On osallistuttu kaikenlaisiin kilpa-ammuntoihin ja Nygårdin Heino voitti Kokkolassa 60 laukauksen piirinmestaruuden pienoiskiväärissä. Haatanen Paavo Sm-ilmakiväärissä. Alkuvuosina, kun aloitettiin, ilmakiväärillä puulaakiammunnat 3-miehisillä joukkueilla A-sarjan voitto. Marjakankaan Ahti on sitten hoitanut sitä suunnistuspuolta ja kerännyt palkintokaappiinsa jos jonkinlaisia palkintoja ja pyttyjä. Onpa siellä Sm-mestaruuspyttykin. Hiihtoammunnassa oli ensimmäisenä vuotena seurojen välisissä kilpailuissa vanhimman seuran kakkosjoukkue paras.

Nikulan Veikko on joka vuosi osallistunut riistanhoitoyhdistyksen pienpetojen hävityskilpailuihin. Saanut useana vuotena palkintona erisummaisen ruskean kirjekuoren. Seuran lahjoittaman kiertävän pytyn

vei Veikko kotiinsa, tosin ilman samppanjaa. Kymmeniä näätiä ja villiminkkejä on eksynyt Veikon loukkuihin. Riistatietojuttuja annettiin lehdistölle ja koska Kalajokilaakso oli valittu kokouksien ilmoituslehdeksi, niin luonnollisesti riistajutut etupäässä annettiin sille. Tämä oli huomattu parina vuotena ja huomionosoituksena ja tunnustuksena sai lehti muiden mukana metsoviirin. Ensimmäinen on toimituksen kaapin päällä. Toinen sitten "Nestorin" hyllyllä. Joka vuosi on ollut jossain riistapelto, jos on saatu viljaa ruokintapönttöihin teerille. Tuo ruokinta on vanha juttu, jonka kuulin joskus polvenkorkuisena. Se oli ollut vähän erilaiseen tarkoitukseen käytetty. Joku ukko oli soidinaikana liottanut pontikassa jyviä ja vienyt teerien soidinpaikalle. Hetken päästä oli ilo varmaan molemminpuoleista. Ei kait kukaan kokeile "kossin" kuulemaa. Sehän on metsästyslain mukaan rangaistava teko.

Vanha Kauhalan kämpppä alkoi jo olla kylmä ja hirviporukkakin isoni vuosi vuodelta. Tiedusteltiin uudelle kämppälle paikkaa lähempää Kauhalampea. Saimme Kankkosen Jussilta luvan lammen lähellä olevalta kankaalta, joka alue merkittiin paaluilla. Emme heti löytäneet sopivaa vanhaa rakennusta ja se jäi sillä kertaa. Ehkä se oli onnikin, sillä kohta Kankkonen myi metsäsarkansa valtiolle. Sitä ennen hän hakkasi puuston ja oli sattumalta erittäin kuiva keskikesä. Jopa Kauhanevan pohjoispää kesti metsätraktorilla ajon. Puut osti Schauman (Sooman)- yhtiö. Myöhemmässä vaiheessa jouduin ottamaan yhtiön paikalliseen pomoon yhteyttä samoin kuin Metsähallinnon Keski-Pohjan hoitoalueen metsänhoitaja Wirtaseen.

1970 alkuvuonna virisi keskustelu vuosikokouksessa uudesta kämppästä. Puheenjohtajana oli silloin Nikulan Veikko. Hän sai tehtäväkseen katsoa paikka vanhan kämpän takaa. Siinä oli kämpänkokoinen tasainen paikka eikä tarvitsisi kaataa yhtään puuta.

Me saimme valtuudet Soinin kanssa katsella ja tiedustella sopivaa pientä asuntoa, joka käyttäisi kämpän kokovaatimukset ja kunnon. Mustolan Villen vihjeen perusteella löysimme sitten sen Ojakylältä. Se oli Toivo Heinosen omistuksessa oleva vanha Kopakan talo ja oli keväällä purettavana, kun uusi talo oli valmis. Kiipesimme vintille katsomaan hirsistä kamaria. Sehän täytti meille annetut vaatimukset. Sivuseinissä oli osa vahvoja pyöreitä hirsiiä. Seinäthän olivat aivan kovia. Lattialankut vanhanaikaisia leveitä ja vahvoja. Katto paneelia ja isäntä lupasi vielä vesikatosta kämpän kohdalta melko uudet kattohuovat.

400 markan kuittiin isännän nimi ja niin se etsitty kämppä rakennus löytyi ja aivan maantien varresta. Mustolan Taisto irrotti moottorisahalla ruppujen puolelta kamarin irti päätyseinästä jättäen tarpeelliset mittaiset hulaat. Kirvesmiehenä Veikko merkkasi kunkin seinän hirret. Oli jo kevät ja alkoi purkutalkoot. Traktorimiehet siirsivät hirret Pyykankaalle

Kauhalaan menevän talvitien varteen. Siitä sitten talvitien auettua määräpaikkaan.

Kesällä sitten aloitettiin perus- ja täytepohjan teko. Paikka oli ihanteellinen. Vähän pintamaata pois ja hieno hiekka tuli esiin. Kaikki valu- ja muuraushiekka saatiin aivan perustuksen vierestä. Monet talkoot pidettiin parina kesänä, kunnes kämppä oli takkoja vailla. Nevasaaren Nikkellä oli myytävänä pieni 2-reikähella. Ostin sen omavaltaisesti ja hintakin taisi olla 100:-. Muuten se toimii vieläkin ja pian kahvipannu kiehahtaa.

Muurarit Leppälän Heikki ja Nevasaaren Niilo olivat jotain muuraamassa Raudastiilellä. Sieltä saivat kerjättyä tiililetkoja, että saatiin nitsi ja avotakka. Mutta ei se oikein lämmittänyt, minkä se lämmitti, se vei samalla pois. Myöhemmin se purettiin pois ja muurarit tekivät varaavan miestäkorkean takan. Moni ensi kertaa sitä lämmittäessä on erehtynyt. On joutunut lähtemään pihalle tuulettelemaan ja pitämään ovea auki.

Käyttöön kämppä valmistui 1975. Se on ollut kaikkien vapaassa käytössä. Vähitellen sinne on seura kustantanut kaikki ruokailuvälineet uusista lautasista aina kahvivälineisiin asti. Onpa pieni patteriradiokin säilynyt monta vuotta. Myöskin Niemisen Kallen värkkäämä patterikello hirvenlapaan.

Kumpikin kämppä on palovakuutettu.

Ainahan sitä pientä ilkeyttä on joskus tapahtunut. Silloin kun ei muita metsäautoteitä ollut. Hirvimiehet jättivät viikoksi vanhan kämpän naulakoihin lisävaatteensa. Erään kerran niistä oli miehenkuvatus tehty, kuin hirttäytyneenä narun kämpän välikattoparrussa olevaan naulaan. Nykyinen sihteeri on ankara kurinpitäjä, kun eräs oli sotkinut petivaatteita ja hänen kukkaronsa tuli satasta köyhemmäksi. Opiksi muillekin. (Oltuani yhtäjaksoisesti seuran sihteeri-rahastonhoitajana 22 vuotta, pyysin vuosikokouksessa eroa ja tilalleni ehdotin naapuriani opettaja Jorma Mattilaa, joka hyväksyttiin.)

Teerien ruokintapaikkoja on Löytynnevalla, Salonnevalla ja Kauhanevalla. Nämä kohteet ovat olleet käsitykseni mukaan Marjakaankaan Arton tutkimuksen kohdepaikkoja. Sattui eräänä lokakuisena päivänä Löytynojan Arvon ampua isokokoinen urosvasa (taitaa olla painavin tähän mennessä n. 90-100 kg). Minäkin olin siinä lähellä ja ihmettelin onko se vasa. Piti aukaista turpa ja laskea hampaat. Tuli siihen Artokin tutkimusreissultaan. Arvo tuumasi, kun Artolle vielä näytettiin hampaita, että nuin nuori ja tupakkamies. Hirven hampaathan ovat kellahtavat ja tummemmat tällä sattui olemaan. Arto silloin opiskeli Oulun yliopistolla ja hän valisti meitä, että se johtuu ruoasta mitä ne syövät metsässä. Silloin ei peltohirvistä ollut vielä mitään tietuakaan. Arto se taisi ottaa kuvankin siitä vasanturvasta, jota pidän auki. Kuva on

tallessa. Kaikessa sitä viisastuu, kun vanhenee.

Kulkiessamme Kauhalassa lintumetsällä ja myöhemmin hirvien perässä näimme metsän jääneet pöllipinojen jätteet. Kun Metsähallituksen Keski-Pohjan hoitoalue vielä risusavotoin nevalle pistävän metsäsaarekkeen, oli maassa harmittavan paljon polttopuita lähellä kämppää. Otin asian esille kokouksessa, että nuo puut hankittaisiin kämpälle. Ettei ympäristön kanssa tule erimielisyyksiä, sain valtuudet kokoukselta ottaa selvää, että omistaako ne Schauman (Sooman). Paikallinen pomo sanoi, ettei ne ei kuulu heille, vaan Keski-Pohjan hoitoalueelle, joka on Haapajärvellä. Soitin kevätkesällä piirikonttoriin ja kanslisti yhdisti puhelun itselleen metsänhoitajalle.

Metsänhoitaja käski ottaa yhteyden työnjohtaja Mustoseen Reisjärvelle. Sovimme tapaamisesta ja käynnistä Kauhalassa paikan päällä. Hän vielä lisäsi minun arviointiini myrskytuulen kaatamia tukkipuita, joista osa oli vähän jäänyt nojalleen. Niistä kait kirvesmiehet myöhemmin tekivät moottorisahalla halkaistuista lohkoista pihalle pöydän ja penkit, kuin isommissakin taloissa. Soitto sitten vain hänelle, kun puut ovat ajettu kämpälle läjään ja voi ne mitata.

Syyskokouksessa sitten saa moni puunkeräysohjeet ,selostin. Tästä alkoi sitten itse kunkin jäsenen talkoohomma sopivan ajan tullen. Puut piti pinota näkyvästi, että talvella voidaan löytää ja ajaa moottorikelkalla. Seuraavana talvena teki Sorviston Väinö traktoritien aivan kämpän eteen asti. Siinä oli leveä kääntöpaikka, kuin meille tehty. Monet remontit sai Väinö tehdä aurauskalustolleen.

Soitin Väinölle, että saisimmeko käyttää tietä. Sain luvan. Sihteeri Jormalle ilmoitin luvasta ja hän aikoi hommata kahvitarjoiluaineet ja makkaraa seuran laskuun.

Puhelinkapulaviesti toimimaan apumiehistä. Kelkkamiehiksi Nevasaaren Niilo ja toiseksi Tuomikosken Paavo. Olimme jo aikaisemmin käyneet Niilon kanssa ajamassa kierroksen pölliläjien kautta jäljen. Se vähän helpotti ja joudutti sitten ajotalkoita. Olimme jo edellisenä talvena kokeilleet, mutta oli o niin myöhäinen kevättalvi ja painava sähköyhtiön kelkka, että se painui pehmenneeseen lumeen. Vaarana vielä Kauhalan kiviluolikot. Lauantaille ja sunnuntaiksi järjestettiin ajotalkoot ja Latvalan isännän puheille piti mennä, kun yöllä oli tuiskuttanut lunta ja arvasimme, että Salonnevalla on tie tukossa pikkuautoille. Tuleva nuori isäntä ajoi edellä traktorilla ja lana perässä. Tienaukaisu tapahtui myös isännän auliudessa talkoissa. ”Nestori” joutui sille tarjoilupuoletelle ja autoin aina väliaikoina purkuhommissa. Kun päätie koveni, panivat isompia kuormia. Koska oli lauantai, lopetimme ajoissa. Tulihan sauna mieleen hiestyessä, mutta sunnuntaiksi olivat tiet jo kovemmat. Samat ajomiehet oli sunnuntainakin. Apumiehiä tuli vain uusia.

Iltapäivällä oli sitten puut puitten välissä kasassa. Aikaisemmin oli

päätetty kokouksessa tehdä "riiun" tilalle puusee. .Palaan taaksepäin edelliseen kesään, jolloin sekin puute ratkesi tavallaan toisten ansiosta. Eikä sitä tarvinnut meidän tehdä. Vain kuljetus.

Kotikartanon (vanhustentalo) asuntola oli valmistumassa ja edesmennyt Huttusen Hannes oli ottanut urakan ajamaan rakennusjätteet pois. Mestari hoputti Hannesta, kun piti aloittaa rakennuksen ympäristötyöt. Hän tuli pyytämään minua avuksi. Kuorma hänelle ja aina toinen minulle. Tulihan niitä peräkärrikuormia kummallekin useampia. Viimeiseen kuormaan olisi sitten tullut rakennusmiesten käyttämä" helpotuslaitos". Se ei oikein kelvannut kummallekaan hajotettavaksi. Muistin sen kokouspäätöksen, kun vain saisi sen kulkeutumaan Siliälle hiekalle. Muistin, että Nikkellä on iso peräkärri. Hän sattui olemaan kotona, kun langoilla soittelin. Niinhän Nikke tuli autoineen ja peräkärriyneen. Miehiä sitten kaataa rysäytimme sen peräkärriyn ja reijänpuoli perään päin. Kyllä siinä oli naurussaan pitelemistä, kun Niilo läksi ajamaan yleisen liikenteen sekaan. Hälyytin sihteerin menemään purkupaikalle avuksi. Olihan aika painava laitos.

Nyt puutalkoiden päätyttyä ja kun oli apuvoimiakin paikalla, niin Nikke haki lopuksi sen helpotuslaitoksen viimeiselle tehtäväpaikalleen. Oli se ainutlaatuinen talvi ja tienteko, että autolla pääsi aivan kämpän portaan eteen. Se on vielä harvoja paikkoja, johon ei aivan lähelle mene Tapion tekemiä metsäautoteitä. Vaikeat maastot ovat estäneet Tapion suunnitelmat yhdistä kahden tien päät. Tie olisi kulkenut aivan kämpän vierestä.

Soitin sitten työnjohtaja Mustoselle, että puut ovat mittaa vailla. Tie oli vielä hyvässä ajokunnossa, kun sovimme ajankohdan mittauskäynnille. Sihteerin kanssa mukana, ja se mittaus oli sellainen silmämääräinen. Olihan siinä metsä puhdistunut toimestamme.

Nikkarusmiehet Kalle ja Niilo tekivät höylälaudoista uudet ja vähän leveämmät ritsit. Aterioille siistin kuivausmallisen kaapin. Tarvikkeitahan oli hyvä viedä nyt, kun tie oli perille asti, eikä tarvinnut kantaa 2-3 kilometriä polkua pitkin. Samoin pöytä uudistui ja päiväkirja lie kuinka mones. Niitä on mukava lueskella. Nimiä oli aivan outojakin. Kuka oli käynyt marjassa ja keittänyt kahvit. Toiset taasen käyneet kuuntelemassa soidinääniä. Hiihtäjät keväthankien aikana. Joku laiskuri poltti alkuvuosien päiväkirjat.

Yhdessä ainoassa asiassa on tekijöillä ollut peukalo keskellä kämmentä. Ovessa ei ole edes hakaa sisäpuolella!

Aikaisemmin olivat Sorviston veljekset Pentti ja Kari tuoneet vanhan saunan hirret, mutta siitä ei enää ollut saunaksi, vaan puuvajaksi. Pilkkomistalkoita sitten riitti pitkäksi aikaa ja katosta piti jatkaa puuvajan eteen. Peltistä pitävä katto kumpaankin osaan. Tulipa sateensuojaan monen vuoden kuivat puut.

Toiminta on ollut vilkasta kaikenlaisten talkoiden pitämisellä ja jatkuu kämpän kunnossapidamisellä.

Ei ole ennen tullut mainittua tuosta kämpän edessä olevasta hyvävetisest kaivosta. Parempaa kuin Kiiskilän kirkas. Puhtaana hiekkamaassa.

Hirviporukalla lisäksi on omat talkoot keväisin. Kunnostaa ja tehdä uusia passilavoja. Jahtiaika on venynyt vähän liian pitkäksi noiden peltohirvien vuoksi. Onhan menossa jo 6. vuosi ja pyyntiaika kestää 3 kk, jos ottaa lisälupia sieltä hirvipankista.

Vuoteen 1983 oli minulla seurassa vielä kaksi luottamustointia. Jouduin vakavan sairauden takia syksyllä OYKS:siin. Tapaninjälkeisenä päivänä tehtiin iso leikkaus. Tammikuussa 1984 lähetin seuralle eropyyntökirjeen, koska äänihuulet oli poistettu.

Syyskokouksessa sain tehtäväkseni tehdä jonkinlainen sepustus seuran 40-vuotiselta taipaleelta. Olen yksi meistä kolmesta perustajajäsenestä.

Olen ollut tiiviisti mukana jossain seuran toiminnassa.

perustamisvuodesta 1947 lähtien. Tämä on tullut tietyistä syistä paljolti minäkeskeinen, jonka kuulijat suonevat anteeksi ja kun en voi itse tätä lukea, niin puolestapuhuja voi puhua omiaankin.

Seuran puheenjohtajat:

Kosti Koskela

Olavi Hamari

Eino Visuri

Aarne Jantunen

Ahti Marjakangas

Frans Koskela

Veikko Nikula

Martti Päivärinta

Reijo Kariniemi (nykyisin)

Sihteerit:

Olavi Hamari

Sulo Koskela

Ilmari Hamari

Jorma Mattila

Niilo Nevasaari (nykyisin)

“Nestori”

Johtokunnassa lukekaa ja ottakaa mitä haluatte. Jollakin kirjoituttakaa koneella puhtaaksi.

Jos haluatte, niin tämä saa jäädä seuran arkistoon.

Sepustus oli valmis 6.10.1987

Terveisin Ilmari